VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2010. gada 11. maijā *

Lieta T-121/08

PC-Ware Information Technologies BV, Amsterdama (Nīderlande), ko pārstāv L. Devilē [*L. Devillé*] un B. Mīrevūts [*B. Maerevoet*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv E. Manhīvs [*E. Manhaeve*], pārstāvis, kam palīdz P. Vitinks [*P. Wytinck*], advokāts,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

par lūgumu — galvenokārt — atcelt Komisijas 2008. gada 11. janvāra lēmumu, ar kuru noraidīts prasītājas iesniegtais piedāvājums uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu procedūrā DIGIT/R2/PO/2007/022, un — pakārtoti — atlīdzināt kaitējumu, ko, kā apgalvots, prasītāja cietusi Komisijas rīcības dēļ.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un S. Soldevila Fragoso [*S. Soldevila Fragoso*],

sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 7. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

A — *Kopienu tiesiskais regulējums*

1 Attiecībā uz Eiropas Komisijas veikto piegāžu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu ir piemērojami Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Finanšu regula"), I daļas V sadaļas noteikumi, kā arī Komisijas 2002. gada 23. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību [Padomes Regulai (EK, Euratom) Nr. 1605/2002] par Finanšu regulu[, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam] (OV L 357, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Īstenošanas kārtība"), I daļas V sadaļas noteikumi — redakcijā, kura piemērojama šajā lietā.

2 Saskaņā ar Finanšu regulas 100. pantu:

"1. Kredītrīkotājs izlemj, kam jāpiešķir līgums saskaņā ar atlases un piešķiršanas kritērijiem, kas ir iepriekš noteikti dokumentos, kuri attiecas uz uzaicinājumu uz konkursiem, un ievērojot tiesību normas par iegādēm.

2. Līgumslēdzēja iestāde visiem kandidātiem vai pretendentiem, kuru pieteikumi vai piedāvājumi ir noraidīti, paziņo šāda lēmuma pamatojumu, un visiem pretendentiem, kuru piedāvājumi bijuši pieņemami, pēc to iesniegta rakstiska pieprasījuma paziņo veiksmīgā piedāvājuma raksturlielumus un salīdzinošo izdevīgumu, kā arī tā pretendenta nosaukumu, kuram līgums piešķirts.

Tomēr konkrēta informācija nav jāatklāj, ja šādas informācijas atklāšana kavētu likuma piemērošanu, būtu pretrunā sabiedrības interesēm vai kaitētu valsts vai privāta uzņēmuma likumīgām uzņēmējdarbības interesēm, vai arī varētu deformēt godīgu konkurenci starp šiem uzņēmumiem."

3 Īstenošanas kārtības 130. panta 1. un 3. punktā noteikts, ka:

"1. Dokumenti, kas attiecas uz konkursa uzaicinājumu, ir šādi:

[..]

b) pievienotās specifikācijas [..];

[..]

3. Specifikācijās obligāti:

[..]

c) uzrāda tehniskās specifikācijas [..];

[..]."

4 Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punktā noteikts:

"1. Ja konkrētam līgumam piedāvājumi šķiet pārmērīgi lēti, līgumslēdzēja iestāde, pirms tā šos piedāvājumus noraida vienīgi ar šādu pamatojumu, rakstiski pieprasa sīkāku informāciju par tām piedāvājuma sastāvdaļām, ko tā uzskata par nepieciešam[ām], un pārbauda šīs sastāvdaļas, pienācīgi uzklausot puses un ņemot vērā saņemtos paskaidrojumus. Šie precizējumi galvenokārt var skart spēkā esošo darba aizsardzības un apstākļu nosacījumu ievērošanu, gadījumā, ja paredzēts veikt līdzekļu piešķiršanu.

Līgumslēdzēja iestāde var jo īpaši ņemt vērā paskaidrojumus, kas attiecas uz:

a) ražošanas procesa, pakalpojumu sniegšanas vai celtniecības metodes saimniecisko organizāciju;

b) pretendenta izraudzītajiem tehniskajiem risinājumiem vai pretendentam pieejamiem ārkārtīgi labvēlīgiem nosacījumiem;

c) piedāvājuma savdabību."

5 Īstenošanas kārtības 146. panta 4. punktā ir paredzēts:

"Pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu gadījumā, kā minēts šās regulas 139. pantā, novērtēšanas komisija pieprasa jebkādu informāciju attiecībā uz piedāvājuma būtību."

6 Īstenošanas kārtības 149. pantā ir noteikts:

"1. Līgumslēdzējas iestādes pēc iespējas īsā laikā informē kandidātus un pretendentus par pieņemtajiem lēmumiem attiecībā uz līguma vai pamatlīguma piešķiršanu, vai pielaišanu dinamiskā iepirkuma sistēmai, ieskaitot iemeslus, kuru dēļ tās nolēmušas atteikt līguma slēgšanu vai pamatlīgumu, vai dinamiskā iepirkuma sistēmas īstenošanu, kuras nolūkā veikta iesaistīšana konkurencē, vai iemeslus, kuru dēļ nolemts atsākt procedūru.

2. Līgumslēdzēja iestāde ne vairāk kā piecpadsmit kalendāro dienu laikā no rakstiska pieprasījuma saņemšanas dienas sniedz ziņas, kas paredzētas Finanšu regulas 100. panta 2. punktā.

3. Ja līgumu, ko Kopienas iestādes piešķir savā vārdā, vērtība ir vienāda ar vai lielāka par 158. pantā noteiktajām robežvērtībām un tie nav izslēgti no Direktīvas 2004/18/EK darbības jomas, līgumslēdzēja iestāde informē visus neveiksmīgos kandidātus vai

pretendentus vienlaicīgi un individuāli pa pastu, faksu vai e-pastu, ka to pieteikums vai piedāvājums nav pieņemts vienā no sekojošiem posmiem:

a) drīz pēc tam, kad pieņemts lēmums, pamatojoties uz izslēgšanas un izvēles kritērijiem, un pirms tiek pieņemts piešķiršanas lēmums, ja iepirkuma procedūru organizē divos atsevišķos posmos;

b) attiecībā uz piešķiršanas lēmumiem un lēmumiem noraidīt piedāvājumus — iespējami īsā laikā pēc piešķiršanas lēmuma pieņemšanas, un vēlākais nākamās nedēļas laikā.

Abos gadījumos līgumslēdzēja iestāde norāda iemeslus, kāpēc piedāvājums vai pieteikums nav pieņemts, kā arī pieejamos tiesiskās aizsardzības līdzekļus.

Līgumslēdzējas iestādes vienlaicīgi ar atteikuma paziņojumiem neveiksmīgajiem kandidātiem vai pretendentiem paziņo piešķiršanas lēmumu veiksmīgajam pretendentam, precizējot, ka paziņotais lēmums nenozīmē nekādas saistības no attiecīgās līgumslēdzējas iestādes.

Neveiksmīgie pretendenti un kandidāti var saņemt papildu informāciju par atteikuma iemesliem, nosūtot rakstisku pieprasījumu pa pastu, pa faksu vai pa elektronisko pastu, un visiem pretendentiem, kuru piedāvājumi bijuši pieņemami, paziņo veiksmīgā piedāvājuma raksturlielumus un salīdzinošo izdevīgumu, kā arī tā pretendenta nosaukumu, kuram līgums piešķirts, neskarot Finanšu regulas 100. panta 2. punkta otrās daļas noteikumus. Līgumslēdzējas iestādes atbild vēlākais piecpadsmit kalendāro dienu laikā no pieprasījuma saņemšanas dienas."

7 Tehnisko specifikāciju attiecībā uz konkursu DIGIT/R2/PO/2007/022 ar nosaukumu "Lielu *Microsoft* produktu (LAR 2007) apjomu mazumtirgotājs", kuru Komisija publicēja *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* Pielikumā (OV 2007, S 183; turpmāk tekstā — "konkurss"), 3.3. punktā ir precizēts:

"Atkāpjoties no "vadlīnijām pretendentiem, kuri iesniedz piedāvājumu, atbildot uz Informātikas ģenerāldirektorāta izsludinātu konkursu", šī konkursa rezultātā piešķirtās līguma slēgšanas tiesības reglamentē Eiropas Kopienu tiesības, kā arī Beļģijas tiesības gadījumā, kad attiecīgais tiesību jautājums nav regulēts Kopienu tiesībās."

8 Vadlīniju pretendentiem, kuri iesniedz piedāvājumu, atbildot uz Informātikas ģenerāldirektorāta izsludinātu konkursu, 1.1.1. punktā ir noteikts:

"Publiskā iepirkuma procedūru ES iestādēm, aģentūrām un citām struktūrām regulē it īpaši šādi noteikumi:

(1) Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam, I daļas [V] sadaļa — pēdējo reizi grozītajā redakcijā;

(2) Padomes 2002. gada 23. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Padomes Regulai (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam, I daļas [V] sadaļa — pēdējo reizi grozītajā redakcijā;

(3) Pasaules Tirdzniecības organizācijas nolīgums par publisko iepirkumu, kuram Eiropas Kopiena pievienojās saskaņā ar Padomes 1987. gada 16. novembra lēmumu par Protokola, ar kuru groza *GATT* [Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību] nolīgumu par publisko iepirkumu, noslēgšanu."

B — *Valsts tiesiskais regulējums*

9 1991. gada 14. jūlija likuma par tirdzniecību, kā arī patērētāju informēšanu un aizsardzību (1991. gada 29. augusta *Moniteur belge*, 18712. lpp.; turpmāk tekstā — "Beļģijas likums par tirdzniecību") 40. pantā ir noteikts:

"Komersantam ir aizliegts izteikt pārdošanas piedāvājumu vai veikt pārdošanu, ciešot zaudējumus.

Par pārdošanu, ciešot zaudējumus, uzskata pārdošanu, kas veikta par cenu, kura nav vismaz vienāda ar cenu, par kādu attiecīgā prece tika novērtēta tās iegādes brīdī vai tā tiktu novērtēta, to iegādājoties vēlreiz.

[..]"

Tiesvedības rašanās fakti

10 Komisija *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* Pielikumā (OV S 63) 2007. gada 30. martā publicēja iepriekšējas informācijas paziņojumu par konkursu DIGIT/R2/PO/2007/022 ar nosaukumu "Lielu *Microsoft* produktu (LAR 2007) apjomu mazumtirgotājs", kuras mērķis bija parakstīt pamatlīgumu par vienota avota iegādes ķēdi, kas iekļauj *Microsoft* programmatūru un licenču iegādi, ko veic Komisija un citas Eiropas iestādes.

11 Ar 2007. gada 21. septembra vēstuli prasītāja, *PC-Ware Information Technologies BV*, saņēma tehnisko specifikāciju, kuras attiecas uz minēto publisko iepirkumu, kopiju.

12 Komisija 2007. gada 22. septembrī publicēja paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu, izsludinot uzaicinājumu iesniegt piedāvājumus.

13 Prasītāja 2007. gada 2. novembrī Komisijai nosūtīja savu piedāvājumu. Šajā piedāvājumā tika norādīts, ka saskaņā it īpaši ar Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantu, atbilstoši kuram ir aizliegts veikt pārdošanu, ciešot zaudējumus, prasītājas piešķirtā atlaide attiecībā uz piegādātāja produktu un licenču cenu attiecīgajā publiskajā iepirkumā ir 17,70 %.

14 Ar 2007. gada 3. decembra vēstuli Komisija lūdza pretendentam, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, apstiprināt, ka tā piedāvājumā ir ievēroti piemērojamie tiesību akti un it īpaši ka tas neveic pārdošanu, ciešot zaudējumus. Ar 2007. gada 4. decembra vēstuli pretendents, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, šo prasību izpildīja.

15 Komisija 2008. gada 10. janvārī pieņēma lēmumu, ar kuru attiecīgā publiskā iepirkuma veikšana tika uzticēta pretendentam, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības.

16 Ar 2008. gada 11. janvāra vēstuli Komisija informēja prasītāju par savu lēmumu noraidīt tās piedāvājumu, pamatojoties uz to, ka saskaņā ar līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas formulu tā nebija iesniegusi labāko kvalitātes un cenas attiecību piedāvājumu. Šajā vēstulē arī tika norādīts, ka prasītājai bija iespēja pieprasīt papildu informāciju.

17 Ar 2008. gada 16. janvāra elektroniskā pasta vēstuli, kuru tā vēlreiz nosūtīja 2008. gada 18. janvārī, prasītāja Komisijai lūdza noturēt informatīvu sanāksmi, it īpaši precizējot, ka minētās sanāksmes mērķis būtu iegūt informāciju par tās piedāvājuma plusiem un mīnusiem salīdzinājumā ar uzvarējušo piedāvājumu, lai labāk saprastu vērtējuma rezultātu.

18 Pēc šī lūguma saņemšanas Komisija noorganizēja informatīvu sanāksmi ar prasītājas pārstāvjiem, kura notika 2008. gada 28. janvārī.

19 Ar 2008. gada 29. janvāra vēstuli Komisija paziņoja prasītājai tā pretendenta nosaukumu, kuram piešķirtas attiecīgā līguma slēgšanas tiesības, kā arī nosūtīja sanāksmes protokolu, kurā it īpaši tika norādīts, ka pretendenta, kuram piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvātā cena atbilda 81,75 % no to produktu cenas, uz kuriem attiecās konkrētais publiskais iepirkums, proti, ar atlaidi 18,25 % apmērā. Minētajā vēstulē arī tika norādīts, ka publiskais iepirkums uzticēts pretendentam, kuram piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, jo tā piedāvājumā bija paredzēta vislabākā kvalitātes un cenas attiecība.

20 Komisija ar pretendentu, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, 2008. gada 21. februārī noslēdza līgumu DI 06270 00.

21 Komisija 2008. gada 15. martā publicēja paziņojumu par šī publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* Pielikumā (OV S 53).

Process un lietas dalībnieku prasījumi

22 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2008. gada 10. martā, prasītāja cēla šo prasību.

23 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2009. gada 7. jūlija tiesas sēdē.

24 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu;

— atcelt Komisijas ar 2008. gada 11. janvāra vēstuli paziņoto lēmumu, ar kuru noraidīts prasītājas iesniegtais piedāvājums konkursā DIGIT/R2/PO/2007/022-LAR 2007 un publiskā iepirkuma veikšana uzticēta pretendentam, kuram piešķirtas līguma slēgšanas tiesības;

— nospriest, ka Komisijas prettiesiskā rīcība ir pārkāpums, par kuru tai ir jāatbild;

— pakārtoti, ja publiskais iepirkums jau ir īstenots brīdī, kad Vispārējā tiesa pasludina savu spriedumu, vai ja noraidošais lēmums vairs nevar tikt atcelts, piespriest Komisijai atlīdzināt zaudējumus EUR 654 962,38 apmērā par prasītājas saistībā ar šo procedūru ciestajiem zaudējumiem;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību atcelt tiesību aktu pilnībā atzīt par nepieņemamu vai vismaz par nepamatotu;

— prasību atlīdzināt zaudējumus atzīt par nepieņemamu vai vismaz par nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

A — *Par prasību atcelt tiesību aktu*

26 Jānorāda, ka ar šī sprieduma 24. punktā minēto otro prasījumu prasītāja lūdz atcelt Komisijas ar 2008. gada 11. janvāra vēstuli paziņoto lēmumu, ar kuru noraidīts prasītājas iesniegtais piedāvājums un publiskā iepirkuma veikšana uzticēta pretendentam, kuram piešķirtas līguma slēgšanas tiesības.

27 Taču, kā izriet no šī sprieduma 16. punktā minētā, ar 2008. gada 11. janvāra vēstuli Komisija tikai informēja prasītāju par savu lēmumu noraidīt tās piedāvājumu, jo saskaņā ar līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas formulu tā nebija iesniegusi labāko kvalitātes un cenas attiecību piedāvājumu. Līdz ar to Vispārējā tiesa uzskata, ka minētā vēstule pati par sevi nevar tikt uzskatīta par lēmumu, ar kuru publiskā iepirkuma veikšana uzticēta pretendentam, kuram piešķirtas līguma slēgšanas tiesības. Šajā

lietā, kā minēts šī sprieduma 15. punktā, lēmums par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu tika pieņemts 2008. gada 10. janvārī.

28 Tomēr saskaņā ar judikatūru prasība atcelt lēmumu, ar kuru līguma slēgšanas tiesības piešķirtas vienam pretendentam, un prasība atcelt lēmumu, ar kuru noraidīts cita pretendenta piedāvājums šajā pašā publiskā iepirkuma procedūrā, ir cieši saistītas (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 18. aprīļa spriedumu lietā T-195/05 *Deloitte Business Advisory*/Komisija, Krājums, II-871. lpp., 113. punkts).

29 Tādējādi jāuzskata, ka ar šo prasību apstrīdētais lēmums ir gan lēmums, ar kuru noraidīts piedāvājums, gan lēmums, ar kuru piešķirtas līguma slēgšanas tiesības.

1. *Par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību*

30 Oficiāli neizvirzot iebildi par nepieņemamību, Komisija norāda, ka prasība atcelt tiesību aktu nav pieņemama, pirmkārt, prasītājas intereses celt prasību neesamības dēļ un, otrkārt, priekšmeta neesamības dēļ.

a) Par prasītājas intereses celt prasību neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

31 Komisija uzskata, ka prasība atcelt tiesību aktu ir jānoraida intereses celt prasību neesamības dēļ. Ja pieņemtu prasītājas savas prasības atbalstam izvirzīto argumentu par to, ka pretendenta, kuram tika piešķirtas attiecīgā līguma slēgšanas tiesības, piedāvājums ir pretrunā Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantam, ar kuru aizliegts veikt

pārdošanu, ciešot zaudējumus, no tā izrietētu, ka prasītājas iesniegtais piedāvājums arī pārkāpj Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantu. Prasītāja pati atzina, ka tā produktus ir pārdevusi bez tirdzniecības uzcenojuma, kas saskaņā ar Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantu arī ir pielīdzināms pārdošanai, ciešot zaudējumus. No tā izrietot, ka ne vien prasītājas piedāvājumam nebija nekādas iespējas tikt pieņemtam, bet arī ka prasītāja nevarēja prasīt atlīdzināt zaudējumus, jo iespējami prettiesiskā Komisijas rīcība tai nebija nodarījusi nekādu kaitējumu.

32 Prasītāja norāda, ka Komisijas apsvērumi par nepieņemamību intereses celt prasību neesamības dēļ attiecas uz lietas būtību; tiem nav nekādas saistības ar jautājumu par prasības pieņemamību.

Vispārējās tiesas vērtējums

33 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja šai personai ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un ka prasības rezultātā var rasties labums lietas dalībniekam, kurš cēla prasību (skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 30. aprīļa rīkojumu lietā T-387/04 *EnBW Energie Baden-Württemberg*/Komisija, Krājums, II-1195. lpp., 96. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Jākonstatē, ka Komisijas argumentācija par prasītājas intereses celt prasību neesamību balstīta uz to, ka šajā lietā ir piemērojams Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pants. No Komisijas rakstveida apsvērumiem *expressis verbis* izriet, ka šī prasītājas interese celt prasību nepastāv tikai tiktāl, ciktāl Vispārējai tiesai ir jāuzskata, ka pretendenta,

kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājums ir pretrunā Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantam.

35 Vispārējā tiesa konstatē, ka no Komisijas rakstveida apsvērumiem par otro prasības pamatu izriet, ka tā šajā gadījumā apstrīd šīs normas piemērošanu. Līdz ar to, kā ir norādījusi prasītāja, jāuzskata, ka jautājums par Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. panta piemērošanu ir jāizvērtē, izskatot prasību atcelt tiesību aktu pēc būtības.

36 Tādējādi, tā kā Komisija savu apgalvojumu par intereses celt prasību neesamību atbalstam nav iesniegusi atbilstošus argumentus, šī iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

b) Par prasības atcelt tiesību aktu priekšmeta neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

37 Komisija uzskata, ka prasītāja vienīgi lūdz atlīdzināt zaudējumus un ka tās galvenajai prasībai nav priekšmeta. Publiskais iepirkums daļēji jau esot īstenots, kas, ņemot vērā prasītājas prasījumus, nozīmē, ka šajā gadījumā tā ir atteikusies no savas prasības atcelt tiesību aktu, to aizstājot ar prasību atlīdzināt zaudējumus.

38 Prasītāja apstrīd Komisijas izvirzītos argumentus un atzīst, ka tai joprojām ir interese atcelt apstrīdēto lēmumu.

Vispārējās tiesas vērtējums

39 Saskaņā ar judikatūru, lai prasītājam tiesvedības laikā joprojām būtu interese atcelt apstrīdēto tiesību aktu, šai tiesību akta atcelšanai pašai par sevi ir jārada tiesiskas sekas, kuras it īpaši var būt tādas, ka tiek labots ar šo tiesību aktu radītais kaitējums vai ka tiek novērsts, ka apgalvotais prettiesiskums nākotnē atkārtojas (šajā ziņā skat. Tiesas 1988. gada 26. aprīļa spriedumu lietā 207/86 *Apesco*/Komisija, *Recueil*, 2151. lpp., 16. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada 25. marta spriedumu lietā T-102/96 *Gencor*/Komisija, *Recueil*, II-753. lpp., 41. punkts, un Pirmās instances tiesas 2007. gada 5. decembra rīkojumu lietā T-133/03 *Schering-Plough*/Komisija un *EMEA*, Krājumā nav publicēts, 31. punkts).

40 Šajā gadījumā attiecībā uz pamatlīgumu, kas tiek apspriests šajā lietā un kas var tikt izmantots kā paraugs līdzīgu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai nākotnē, pastāv interese novērst, ka apgalvotais prettiesiskums nākotnē atkārtojas. Līdz ar to Komisija kļūdaini uzskata, ka prasībai atcelt tiesību aktu nav priekšmeta.

41 Ņemot vērā šī sprieduma 36. un 40. punktā minētos apsvērumus, šī prasība atcelt tiesību aktu jāatzīst par pieņemamu.

2. *Par lietas būtību*

42 Savas prasības atcelt apstrīdēto lēmumu atbalstam prasītāja izvirza divus pamatus attiecībā uz, pirmkārt, pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu un, otrkārt, Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvas 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu [publiskā iepirkuma līgumu, piegādes publiskā iepirkuma līgumu

un pakalpojumu publiskā iepirkuma] līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (OV L 134, 114. lpp.), 55. panta, kā arī Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punkta un 146. panta 4. punkta, lasot tos kopā ar Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantu, ar kuru aizliegts veikt pārdošanu, ciešot zaudējumus, pārkāpumu.

43 Vispirms, lai noteiktu šīs prasības priekšmetu, jāizvērtē otrā pamata pamatotība.

a) Par otro pamatu attiecībā uz Direktīvas 2004/18 55. panta, kā arī Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punkta un 146. panta 4. punkta, lasot tos kopā ar Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantu, pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

44 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka tā sava piedāvājuma iesniegšanas brīdī *expressis verbis* ir vērsusi Komisijas uzmanību uz to, ka attiecīgā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā tā piedāvā vislielāko iespējamo procentuālo atlaidi, proti, 17,70 %. Šīs atlaides maksimālais procentuālais lielums esot bijis attiecināts uz visiem ar šo līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu saistītajiem piedāvājumiem, tostarp pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājumu. Šī apgalvojuma atbalstam prasītāja pamatojas uz 2007. gada 29. oktobra vēstuli, kuru tai nosūtīja piegādātājs un kuru tā pievienoja savam 2007. gada 2. novembra piedāvājumam (turpmāk tekstā — "piegādātāja vēstule"). Prasītāja turklāt uzskata, ka šo apgalvojumu pastiprina tas, ka

trīs citi pretendenti iesniedza piedāvājumu, kurā bija paredzēta atlaide 17,70 % apmērā, par ko Komisija bija informēta.

45 Tomēr prasītāja atzīst, ka no lietas materiāliem izriet, ka pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājumā bija izteikts priekšlikums piešķirt atlaidi 18,25 % apmērā — lielāku nekā piegādātāja visiem mazumtirgotājiem piešķirtā atlaide. Prasītāja uzskata, ka šāda atlaide līdz ar to ir pretrunā Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantam, ar kuru ir aizliegts veikt pārdošanu, ciešot zaudējumus, un kurš saskaņā ar tehnisko specifikāciju 3.3. punktu ir piemērojams šajā lietā. Tādējādi sakarā ar šo pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvāto atlaides apmēru šī pretendenta piedāvājums ir uzskatāms par pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punkta un 146. panta 4. punkta izpratnē.

46 Noslēgumā prasītāja uzskata, ka Komisija, izvēloties pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājumu, lai arī tas ir uzskatāms par pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu, ir pārkāpusi Direktīvas 2004/18 55. pantu, kā arī Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punktu un 146. panta 4. punktu. Prasītāja uzskata, ka Komisijai šāds piedāvājums uzreiz bija jānoraida.

47 Otrkārt, tā kā Komisija, neraugoties uz prasītājas sniegto informāciju, nepārbaudīja, vai pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājums bija pretrunā aizliegumam veikt pārdošanu, ciešot zaudējumus, tā pārkāpa labas pārvaldības principu, jo tā rūpīgi un objektīvi nebija izvērtējusi visus būtiskos apstākļus.

48 Treškārt, prasītāja norāda, ka Komisijas noslēgtā līguma ar pretendentu, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, tiesiskumu visas ieinteresētās puses var apstrīdēt Beļģijas tiesās atbilstoši Beļģijas likuma par tirdzniecību 95. un 98. pantam vai Beļģijas Civilkodeksa 6. un 1133. pantam.

49 Komisija apstrīd prasītājas argumentus un prasa noraidīt otro pamatu kā nepamatotu.

Vispārējās tiesas vērtējums

— Par otro pamatu daļā, kurā apgalvots direktīvas un Beļģijas likuma pārkāpums

50 Pirmkārt, vispirms jānorāda, ka otrais pamats it īpaši attiecas uz Direktīvas 2004/18 55. panta pārkāpumu. Taču Direktīva 2004/18 ir adresēta dalībvalstīm, kurām šī direktīva ir piemērojama, un līdz ar to nav piemērojama publiskā iepirkuma līgumiem, kuru slēgšanas tiesības, kā šajā lietā, piešķir Kopienu iestāde. Tādējādi šī otrā pamata daļa ir jānoraida kā nepamatota.

51 Otrkārt, jāteic, ka no prasītājas iesniegtajiem rakstveida apsvērumiem izriet, ka, pirmkārt, otrais pamats būtībā attiecas uz tādu Kopienu tiesību noteikumu pārkāpumu, kuri ir piemērojami pārmērīgi zemas cenas piedāvājumiem, proti, Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punktu un 146. panta 4. punktu, un, otrkārt, ka prasītāja atsaucas uz Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantu tieši saistībā ar šiem Kopienu tiesību noteikumiem.

52 Prasītāja, pirmkārt, nepārprotami pārmet Komisijai, ka tā ir pārkāpusi minētos Īstenošanas kārtības pantus.

53 Otrkārt, Vispārējā tiesa konstatē, ka prasītāja pārdošanu, ciešot zaudējumus, Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. panta izpratnē pielīdzina pārmērīgi zemas cenas piedāvājumiem divu iemeslu dēļ. Vispirms tā uzskata, ka pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājums ir uzskatāms gan par pārdošanu, ciešot zaudējumus, gan par pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu, jo šis pretendents piedāvāja lielāku atlaidi par piegādātāja piešķirto atlaidi. Turklāt prasītāja norāda, ka pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājums — tā kā tas ir uzskatāms gan par pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu, gan par pārdošanu, ciešot zaudējumus, — bija nekavējoties izslēdzams no attiecīgās līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras saskaņā ar Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punktu.

54 Treškārt, jāatgādina, kā izriet no Finanšu regulas 100. panta 1. punkta, ka pretendenta, kuram piešķiramas līguma slēgšanas tiesības, izvēle ir jāizdara, ievērojot, pirmkārt, atlases un piešķiršanas kritērijus un, otrkārt, noteikumus par publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu. No šī paša panta noteikumiem arī izriet, ka atlases un piešķiršanas kritēriji iepriekš ir noteikti konkursa dokumentos.

55 Taču, kā atgādināts šī sprieduma 1. punktā, Komisijas veiktajai piegāžu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai ir piemērojami vienīgi Finanšu regulas I daļas V sadaļas un Īstenošanas kārtības I daļas V sadaļas noteikumi.

56 Turklāt jākonstatē, ka Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punkts un 146. panta 4. punkts, kuru pārkāpumu prasītāja ir apgalvojusi otrā pamata ietvaros, ir ietverti Īstenošanas kārtības I daļas V sadaļas 1. nodaļas 3. iedaļā ar nosaukumu "Līgumu piešķiršanas procedūras".

57 Tādējādi, pirmkārt, Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punkts un 146. panta 4. punkts ir tiesību normas, kuras regulē līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, Finanšu regulas 100. panta 1. punkta izpratnē. Līdz ar to jāuzskata, ka otrais pamats būtībā ir par tiesību normu, kuras regulē līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, pārkāpumu.

58 Otrkārt, Vispārējā tiesa konstatē, kā izriet no šī sprieduma 45. punkta, ka prasītāja, lai pamatotu savu apgalvojumu par to, ka Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pants ir piemērojams šajā lietā, balstās uz tehnisko specifikāciju 3.3. punktu.

59 Taču atbilstoši Īstenošanas kārtības 130. panta 1. punkta b) apakšpunktam un 3. punkta c) apakšpunktam tehniskās specifikācijas ir daļa no līguma dokumentiem, kuri savukārt ir konkursa dokumenti.

60 Tādējādi, ņemot vērā šī sprieduma 57. punktā izdarīto secinājumu, saskaņā ar kuru prasības atcelt apstrīdēto lēmumu atbalstam izvirzītais otrais pamats būtībā attiecas uz tiesību normas, kura regulē līguma tiesību slēgšanas piešķiršanu, Finanšu regulas 100. panta 1. punkta izpratnē pārkāpumu, prasītāja, lai pamatotu, ka Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pants ir piemērojams šajā lietā, kļūdaini atsaucas uz attiecīgā konkursa tehniskajās specifikācijās iekļauto noteikumu, kurš nav uzskatāms par tiesību normu, kura regulē līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu.

61 Pakārtoti jāprecizē, ka, pat ja pieņemtu, ka prasītāja ir apgalvojusi vienīgi Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. panta pārkāpumu, šāda iebilde nevar tikt pieņemta.

62 Prasības atcelt tiesību aktu ietvaros Vispārējās tiesas kompetencē ir lemt par prasībām, kuras celtas par kompetences neesamību, būtisku formu pārkāpumu, Līgumu vai jebkuru tiesību noteikumu, ar kuriem tiek piemēroti šie līgumi, pārkāpumu vai pilnvaru sagrozīšanu. No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nevar izskatīt eventuālo Beļģijas tiesību aktu pārkāpumu kā tiesību jautājumu, attiecībā uz kuru ir piemērojama neierobežota tiesas pārbaude. Šāda pārbaude ir vienīgi Beļģijas iestāžu kompetencē (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 6. jūlija spriedumu lietā T-139/99 *AICS*/Parlaments, *Recueil*, II-2849. lpp., 40. punkts).

63 Tomēr saskaņā ar labas pārvaldības principu un lojālas sadarbības starp Savienības iestādēm un dalībvalstīm principu Komisijai bija jānodrošina, ka šajā uzaicinājumā uz konkursu paredzētie nosacījumi potenciālos pretendentus nemudina pārkāpt Beļģijas tiesību aktus, kuri var tikt piemēroti šajā lietā apspriestajam līgumam (pēc analoģijas skat. iepriekš 62. punktā minēto Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *AICS*/Parlaments, 41. punkts, un 2002. gada 11. jūnija spriedumu lietā T-365/00 *AICS*/Parlaments, *Recueil*, II-2719. lpp., 63. punkts); atbilde uz šo jautājumu ir atkarīga no faktu izvērtēšanas (iepriekš minētais Pirmās instances tiesas 2002. gada 11. jūnija spriedums lietā *AICS*/Parlaments, 63. punkts).

64 Šajā lietā Vispārējā tiesa konstatē, ka pēc prasītājas 2007. gada 2. novembra vēstules, kurā tā vērsa Komisijas uzmanību uz to, ka tās piedāvājums atbilda Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantam, Komisija ar 2007. gada 3. decembra vēstuli pretendentam, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, lūdza apstiprināt, ka tā piedāvājumā ir ievēroti piemērojamie tiesību akti un it īpaši ka šis pretendents neveica pārdošanu, ciešot zaudējumus, ko minētais pretendents apstiprināja ar 2007. gada

4. decembra vēstuli. Līdz ar to jāuzskata, ka Komisija nodrošināja to, ka šis pretendents netiek mudināts pārkāpt Beļģijas tiesību aktus, kuri var tikt piemēroti šajā lietā apspriestajam līgumam.

65 Turklāt Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītāja nav pierādījusi, ka pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājums acīmredzami vai uzreiz ir pārkāpis Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantu. Prasītāja vienīgi pieņem, ka šis pretendents ir saņēmis tādu pašu atlaidi kā prasītāja, un attiecībā uz apgalvojumu, ka šī pretendenta piedāvājums ir uzskatāms par pārdošanu, ciešot zaudējumus, Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. panta izpratnē prasītāja pamatojas vienīgi uz piegādātāja nosūtītu vēstuli. Prasītāja uzskata, ka no minētās vēstules izriet, ka piegādātāja attiecīgās konkursa procedūras ietvaros piešķirtā maksimālā procentuālā atlaide visiem mazumtirgotājiem, tostarp pretendentam, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, bija 17,70 %.

66 Tomēr no piegādātāja vēstules nevar izsecināt, ka prasītājas piedāvājumā ierosinātā iepriekš minētā atlaide bija piešķirta visiem piegādātāja mazumtirgotājiem.

67 Saskaņā ar minētajā vēstulē iekļautajiem vienīgajiem diviem punktiem:

"Ar šo apstiprinām, ka šīs vēstules priekšmetā minētā konkursa ietvaros Jūsu *LAR* atlaide, noslēdzot *Custom Enterprise* līgumu, ir 17,70 %.

LAR atlaide, kuru Jūs saņemat *Select* līguma ietvaros, ir minēta *Microsoft Select* cenu sarakstā."

68 No piegādātāja vēstules, kura bija adresēta vienīgi prasītājai, formulējuma izriet, ka šīs vēstules autors nepārprotami norādīja atlaides apmēru, kuru varēja saņemt vienīgi prasītāja. Līdz ar to šī vēstule, ja vien nav kādu citu pierādījumu, neļauj uzskatīt, kā uzskata prasītāja, ka norādītā atlaide bija piemērojama visiem mazumtirgotājiem.

69 Turklāt jākonstatē, ka prasītājas apgalvojums par to, ka citi mazumtirgotāji Komisijā bija iesnieguši piedāvājumu ar atlaidi 17,70 % apmērā, ir tikai pieņēmums, kurš nav pamatots ar pierādījumiem.

70 Šādos apstākļos, pieņemot, ka Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pants ir piemērojams šajā lietā, prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, izvērtējot pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājuma tiesiskumu saskaņā ar minētā panta noteikumiem.

— Par otro pamatu daļā, kurā apgalvots Īstenošanas kartības pārkāpums

71 Jāizvērtē, kā uzskata prasītāja, vai Komisija, ņemot vērā tās rīcībā esošo informāciju par pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, iesniegto pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu, kļūdījās, uzreiz neizslēdzot šo pretendentu, pamatojoties uz Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punktu un 146. panta 4. punktu.

72 Šajā ziņā no Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punkta izriet, ka līgumslēdzējai iestādei, pirms tā noraida piedāvājumu, ja tā uzskata to par pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu, ir pienākums ļaut pretendentam paskaidrot, pat pamatot sava piedāvājuma īpašības. Tāpat pienākums pārbaudīt piedāvājuma nopietnību rodas, ja pastāv iepriekšējas šaubas par tā uzticamību, turklāt apzinoties, ka šī panta galvenais mērķis ir neizslēgt pretendentu no procedūras, pirms tam nedodot iespēju pamatot sava piedāvājuma līmeni, kas šķita pārmērīgi zems (Pirmās instances tiesas 2005. gada 6. jūlija spriedums lietā T-148/04 *TQ3 Travel Solutions Belgium*/Komisija, Krājums, II-2627. lpp., 49. punkts).

73 Tāpat jāatgādina, ka Komisijai ir plaša rīcības brīvība jautājumā par elementiem, kas ņemami vērā, pēc konkursa pieņemot lēmumu piešķirt līguma slēgšanas tiesības, un ka Vispārējai tiesai ir jākontrolē vienīgi tas, kā tiek ievēroti procesuālie un ar pamatojumu saistītie noteikumi, kā arī jāpārbauda faktu saturiskā precizitāte un tas, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā un pilnvaru nepareiza izmantošana (skat. iepriekš 72. punktā minēto spriedumu lietā *TQ3 Travel Solutions Belgium*/Komisija, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Šajā gadījumā vienīgā informācija, uz kuru pamatojas prasītāja, lai apgalvotu, ka pretendents, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, bija iesniedzis pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu, atkal ir piegādātāja vēstule. Šajā ziņā prasītāja uzskata, ka šīs atlaides maksimālais procentuālais apmērs bija attiecināts uz visiem piedāvājumiem, kuri saistīti ar attiecīgo publisko iepirkumu, tostarp pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājumu.

75 Tomēr, ņemot vērā Vispārējās tiesas izklāstītos apsvērumus šī sprieduma 65.–68. punktā, jākonstatē, ka šo apgalvojumu nepamato piegādātāja vēstules formulējums.

76 Tādējādi, ņemot vērā Komisijas plašo rīcības brīvību jautājumā par elementiem, kas ņemami vērā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā, prasītāja kļūdaini pārmet, ka Komisija nav uzskatījusi, ka pretendents, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, bija iesniedzis pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu, un līdz ar to izslēgusi šo piedāvājumu kā tādu saskaņā ar Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punktu.

77 Šis secinājums nevar tikt grozīts, ņemot vērā šādus divus argumentus, kurus arī ir uzsvērusi prasītāja sava izvirzītā otrā pamata atbalstam.

78 Pirmkārt, attiecībā uz prasītājas izvirzīto argumentu par labas pārvaldības principa pārkāpumu, kura pamatā ir tas, ka Komisija nebija ievērojusi savu pienākumu rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus šīs lietas būtiskos apstākļus un — konkrētāk — ka pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, iesniegtais piedāvājums netika noraidīts kā pārmērīgi zemas cenas piedāvājums, pietiek konstatēt, ka, lai arī Komisija minēto piedāvājumu nebija atzinusi par pārmērīgi zemas cenas piedāvājumu, tā rūpīgi bija izvērtējusi pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājumu. Kā Vispārējā tiesa norādījusi šī sprieduma 64. punktā, Komisija savā 2007. gada 3. decembra vēstulē pretendentam, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, lūdza apstiprināt, ka tā piedāvājumā ir ievēroti piemērojamie tiesību akti un it īpaši ka šis pretendents neveica pārdošanu, ciešot zaudējumus. Līdz ar to, tā kā prasītāja argumenta par labas pārvaldības principa pārkāpumu saistībā ar pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājuma izvērtēšanu atbalstam nav minējusi citus apstākļus, šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.

79 Otrkārt, kas attiecas uz prasītājas argumentu par to, ka līguma, kas noslēgts starp Komisiju un pretendentu, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, spēkā esamību eventuāli var apstrīdēt Beļģijas tiesās, jākonstatē, ka šis arguments neattiecas uz apstrīdētā lēmuma, kurš tika pieņemts attiecīgā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā, tiesiskumu, bet gan uz līguma, kurš tika noslēgts, pamatojoties uz šo lēmumu, tiesiskumu. No tā izriet, ka šis arguments ir jānoraida.

80 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka otrais pamats ir jānoraida.

b) Par pirmo pamatu attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

81 Prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums nav atbilstoši pamatots gan pēc formas, gan pēc būtības.

82 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka tā tieši ir vērsusi Komisijas uzmanību, pirmkārt, attiecībā uz Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. panta piemērošanu attiecīgajai konkursa procedūrai un, otrkārt, uz to, ka savā piedāvājumā tā bija piedāvājusi visaugstāko iespējamo atlaidi, ņemot vērā šajā pantā paredzēto pārdošanas, ciešot zaudējumus, aizliegumu. Taču, neraugoties uz Komisijai noteikto pienākumu rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus attiecīgās lietas būtiskos apstākļos, nedz apstrīdētajā lēmumā, nedz informatīvās sanāksmes protokolā neesot ietverts pamatojums par šo būtisko faktu un no tiem arī neizrietot, ka Komisija būtu to ņēmusi vērā. Līdz ar to apstrīdētais lēmums esot pamatots pārāk šauri, pārāk neskaidri vai pārāk nesaprotami. Tādējādi Komisija esot pārkāpusi vispārīgo pienākumu norādīt pamatojumu un Eiropas labas administratīvās prakses kodeksa, kurš apstiprināts ar Eiropas Parlamenta 2001. gada

6. septembra rezolūciju (OV 2002, C 72 E, 331. lpp.; turpmāk tekstā — "Labas prakses kodekss"), 18. pantu.

83 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka Komisija nav izpildījusi arī Labas prakses kodeksa 18. panta 2. punktā paredzēto pienākumu apstrīdētajā lēmumā norādīt individuālu argumentāciju par Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. panta piemērošanu.

84 Treškārt, no apstrīdētajā lēmumā ietvertā pamatojuma neizrietot, ka Komisija faktiski ir ievērojusi Labas prakses kodeksa 5. pantā minēto vienlīdzīgas attieksmes principu jautājumā par Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. panta piemērošanu. Līdz ar to minētais pamatojums esot ļoti nepietiekams.

85 Ceturtkārt, apstrīdētā lēmuma pamatojums neļaujot atbilstoši Labas prakses kodeksa 4. pantam izvērtēt un pārbaudīt, vai šajā lietā piemērojamie tiesību akti, proti, Kopienu tiesības, kā arī Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pants, patiešām tika piemēroti un ievēroti.

86 Komisija apstrīd prasītājas izvirzītos argumentus un prasa šo pamatu noraidīt kā nepamatotu.

Vispārējās tiesas vērtējums

87 Pirmkārt, pirmā pamata, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, atbalstam prasītāja būtībā izvirza četrus argumentus par to, ka apstrīdētajā lēmumā, pirmkārt, nav ietverts pamatojums attiecībā uz pārdošanas, ciešot zaudējumus,

aizliegumu, kurš izriet no Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. panta, otrkārt, nav ietverta individuāla argumentācija par minēto 40. pantu, treškārt, nav norādīts apstāklis, kas ļautu atzīt, ka patiešām ir ticis ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips jautājumā par tā paša 40. panta piemērošanu, un, ceturtkārt, nav norādīts apstāklis, kas ļautu izvērtēt un pārbaudīt, vai Kopienu tiesiskais regulējums, kā arī minētais 40. pants patiešām ir tikuši piemēroti un ievēroti.

88 Ņemot vērā Vispārējās tiesas izdarīto secinājumu šī sprieduma 60. punktā, saskaņā ar kuru Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pants nav piemērojams attiecīgajai līguma tiesību slēgšanas piešķiršanas procedūrai, vispirms ir jānoraida prasītājas izvirzītie četri argumenti tiktāl, ciktāl ar tiem ir mēģināts pierādīt, ka jautājumā par šo 40. pantu apstrīdētajā lēmumā nav ievērots pienākums norādīt pamatojumu.

89 Otrkārt, jānorāda, ka prasītāja, pirmkārt, atsaucas uz Labas prakses kodeksa 18. panta pārkāpumu un, otrkārt, vispārīgā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

90 Jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru Labas prakses kodekss nav normatīvs akts, bet gan Parlamenta rezolūcija, ar kuru izdarīti grozījumi projektā, kuru tam bija iesniedzis Eiropas Ombuds, un ar kuru Komisija bija aicināta šajā sakarā izteikt likumdošanas iniciatīvu (Pirmās instances tiesas 2007. gada 24. aprīļa rīkojums lietā T-132/06 *Gorostiaga Atxalandabaso*/Parlaments, Krājumā nav publicēts, 73. punkts). Tādējādi minētais kodekss nav Komisijai saistošs akts, un prasītāja, pamatojoties uz šo kodeksu, nevar atsaukties uz tajā ietvertajām tiesībām.

91 Tomēr, lai arī prasītāja *expressis verbis* nenorāda uz EKL 253. pantu, jāuzskata, ka no prasības pieteikuma izriet, ka būtībā tā atsaucas uz šajā pantā paredzēto vispārīgo pienākumu norādīt pamatojumu.

92 Vispirms attiecībā uz jautājumu par to, vai apstrīdētajā lēmumā ir izpildīts vispārīgais pienākums norādīt pamatojumu saskaņā ar EKL 253. pantu, uzreiz ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākums norādīt pamatojumu ir atkarīgs no attiecīgā tiesību akta veida un situācijas, kādā tas tika pieņemts. Pamatojumā ir skaidri un nepārprotami jānorāda iestādes argumentācija, lai, pirmkārt, ieinteresētās personas varētu uzzināt pieņemtā akta pamatojumu un tādējādi varētu aizstāvēt savas tiesības un pārbaudīt, vai lēmums ir pamatots, un, otrkārt, lai tiesa varētu pārbaudīt tā tiesiskumu (Tiesas 1990. gada 14. februāra spriedums lietā C-350/88 *Delacre* u.c./Komisija, *Recueil*, I-395. lpp., 15. un 16. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada 9. aprīļa spriedums lietā T-217/01 *Forum des migrants*/Komisija, *Recueil*, II-1563. lpp., 68. punkts, un iepriekš 28. punktā minētais spriedums lietā *Deloitte Business Advisory*/Komisija, 45. punkts).

93 Turpinājumā jānorāda, ka saskaņā ar Finanšu regulas 100. panta 2. punktu un Īstenošanas kārtības 149. panta 2. punktu šajā lietā Komisijai ne vairāk kā piecpadsmit kalendāro dienu laikā no rakstiska pieprasījuma saņemšanas dienas prasītājai bija jāsniedz ziņas par tās piedāvājuma noraidīšanas iemesliem un turklāt, tā kā prasītāja bija iesniegusi izskatīšanai pieņemtu piedāvājumu, veiksmīgā piedāvājuma raksturlielumiem un salīdzinošo izdevīgumu, kā arī tā pretendenta nosaukumu, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības.

94 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai šāda Finanšu regulas 100. panta 2. punktā aprakstītā rīcība, skaidri un nepārprotami atspoguļojot akta izdevēja argumentāciju, atbilst EKL 253. pantā ietvertā pienākuma norādīt pamatojumu mērķim, kurš ir atgādināts šī sprieduma 92. punktā (Pirmās instances tiesas 2007. gada 12. jūlija spriedums lietā T-250/05 *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 69. punkts; šajā

ziņā skat. arī Pirmās instances tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedumu lietā T-211/07 *AWWW/FEACVT*, Krājumā nav publicēts, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

95 Šajā lietā jākonstatē, ka Komisija ar 2008. gada 11. janvāra vēstuli informēja prasītāju par to, ka tās piedāvājums nav pieņemts, jo tajā nebija piedāvāta labākā kvalitātes un cenas attiecība saskaņā ar līguma dokumentos norādīto līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas formulu. Tādējādi jāuzskata, ka prasītāja saskaņā ar Finanšu regulas 100. pantu un Īstenošanas kārtības 149. pantu bija informēta par precīzu tās piedāvājuma noraidīšanas pamatojumu.

96 Jautājumā par Komisijai noteikto pienākumu prasītājai sniegt ziņas par veiksmīgā piedāvājuma raksturlielumiem un salīdzinošo izdevīgumu, kā arī tā pretendenta nosaukumu, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, jākonstatē, ka Komisija, saņemot prasītājas atbilstoši Īstenošanas kārtības 149. panta 3. punkta trešajai daļai iesniegto lūgumu ar 2008. gada 16. janvāri datēto elektroniskā pasta vēstuli, noorganizēja informatīvu sanāksmi, lai prasītājai sniegtu pārskatu par tās piedāvājuma plusiem un mīnusiem salīdzinājumā ar pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājumu.

97 Turklāt jānorāda, ka Komisija ar 2008. gada 29. janvāra vēstuli, pirmkārt, prasītājai darīja zināmu tā pretendenta nosaukumu, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, un, otrkārt, šīs vēstules pielikumā nosūtīja informatīvās sanāksmes protokolu. Šis protokols ir uzrakstīts telegrāfisku piezīmju veidā, kurās ir precizēti izmantotie kritēriji piedāvājuma novērtēšanai no tehniskā aspekta, kā arī atzīmes, kuras saņēma prasītājas piedāvājums par katru no šiem kritērijiem, un no šīm atzīmēm izrietošā kopējā atzīme. No tā izriet, ka pēc tehniskā novērtējuma prasītājas piedāvājums bija ierindots kā pirmais. Attiecībā uz finansiālo novērtējumu minētajā protokolā ir precizēts, ka šī novērtējuma pamatā bija pretendentu piešķirtā atlaide piegādātāja preču cenai. Šajā ziņā minētajā protokolā tika norādīts, ka prasītājas piedāvājums tika ierindots kā otrais, no pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājumā piedāvātās cenas atšķiroties par 0,55 %. No informatīvās sanāksmes protokola izriet, ka, piemērojot šajā sakarā noteikto formulu, pretendenta, kuram tika piešķirtas

līguma slēgšanas tiesības, piedāvājumā bija iesniegta labāka kvalitātes un cenas attiecība salīdzinājumā ar prasītājas piedāvājumu, kas pamato, kāpēc par veiksmīgāko tika atzīts pretendenta, kuram tika piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, piedāvājums.

98 Tiktāl, ciktāl pienākums norādīt tiesību akta pamatojumu, kā jau ticis norādīts šī sprieduma 92. punktā, ir atkarīgs no situācijas, kādā tas tika pieņemts, jāuzskata, ka šajā lietā pēc prasītājas 2008. gada 16. janvāra elektroniskā pasta saņemšanas Komisijas sniegtās ziņas prasītājai pietiekami skaidri un nepārprotami atspoguļo tās pamatojumu. Līdz ar to minētās ziņas ļauj, pirmkārt, prasītājai uzzināt pieņemtā lēmuma pamatojumu, lai aizstāvētu savas tiesības, un pārbaudīt, vai apstrīdētais lēmums ir pamatots, un, otrkārt, Kopienu tiesai pārbaudīt minētā lēmuma tiesiskumu.

99 Tādējādi šajā lietā Komisija ir izpildījusi no EKL 253. panta izrietošo vispārīgo pienākumu norādīt pamatojumu.

100 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida.

101 Ņemot vērā šī sprieduma 80. un 100. punktā izdarītos secinājumus, pilnībā jānoraida prasība atcelt apstrīdēto lēmumu.

B — *Par prasību atlīdzināt zaudējumus*

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

102 Ja publiskais iepirkums jau ir īstenots brīdī, kad Vispārējā tiesa pasludina savu spriedumu, vai ja noraidošais lēmums vairs nevar tikt atcelts, prasītāja pakārtoti lūdz atlīdzināt tai zaudējumus saskaņā ar EKL 235. un 288. pantu. Komisija ar savu prettiesisko rīcību esot izdarījusi pārkāpumu, par kuru tai ir jāatbild. Prasītāja zaudējumus novērtē *ex aequo et bono* EUR 654 962,38 apmērā, kas atbilst bruto peļņai, kuru tā būtu saņēmusi, ja tai būtu piešķirtas līguma slēgšanas tiesības. Visi otrā atcelšanas pamata atbalstam izvirzītie argumenti, iebildumi un motīvi pamato prasību atlīdzināt zaudējumus — prasību, kura tādējādi ir pietiekami pamatota.

103 Komisija uzskata, ka prasība atlīdzināt zaudējumus vismaz ir atzīstama par nepamatotu.

2. *Vispārējās tiesas vērtējums*

104 Vispirms jāuzskata, ka prasības pieteikumā ietvertais trešais prasījums par to, lai Vispārējā tiesa nospriestu, ka Komisijas prettiesiskā rīcība ir pārkāpums, par kuru iestājas Komisijas atbildība, ir jāskata kopā ar ceturto prasījumu, kurā lūgts piespriest Komisijai atlīdzināt zaudējumus. Kā *expressis verbis* izriet no prasītājas pakārtoti

izklāstītā pamatojuma savā prasības pieteikumā, tās prasība atlīdzināt zaudējumus, pamatojoties uz EKL 235. un 288. pantu, ir pamatota, ņemot vērā, ka Komisija, rīkojoties prettiesiski, ir izdarījusi pārkāpumu, par kuru tai iestājas atbildība.

105 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības par tās iestāžu prettiesisku rīcību iestāšanās EKL 288. panta otrās daļas izpratnē ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti, iestādēm pārmestā rīcība ir prettiesiska, ir nodarīti faktiski zaudējumi un pastāv cēloņsakarība starp konkrēto rīcību un norādīto kaitējumu (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. decembra spriedumu lietā T-69/00 *FIAMM* un *FIAMM Technologies*/Padome un Komisija, Krājums, II-5393. lpp., 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

106 Tā kā šie trīs atbildības iestāšanās nosacījumi ir kumulatīvi, ar viena no tiem neizpildi pietiek, lai noraidītu prasību par zaudējumu atlīdzību, nepārbaudot pārējos nosacījumus (skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 13. septembra spriedumu lietā T-226/01 *CAS Succhi di Frutta*/Komisija, Krājums, II-2763. lpp., 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

107 Šajā lietā jānorāda, kā izriet no šī sprieduma 71.–80. punktā izklāstītā pamatojuma, ka visi prasītājas otrā atcelšanas pamata atbalstam minētie argumenti, iebildumi un motīvi, saskaņā ar kuriem tā pamato savu prasību atlīdzināt zaudējumus, ir tikuši izvērtēti un noraidīti. Tāpat, kā izriet no šī sprieduma 87.–100. punktā izklāstītā pamatojuma, visi prasītājas pirmā atcelšanas pamata atbalstam izvirzītie argumenti ir tikuši izvērtēti un noraidīti. Visbeidzot, jākonstatē, ka prasītāja nenorāda ne uz kāda

cita veida prettiesiskumu, kuru varētu ņemt vērā, izvērtējot tās iesniegto prasību atlīdzināt zaudējumus. Šādos apstākļos tādējādi Kopienas atbildība nevar iestāties, pamatojoties uz iespējamo apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu.

108 Līdz ar to, tā kā nav izpildīts pirmais no trijiem Kopienas atbildības iestāšanās nosacījumiem, prasība atlīdzināt zaudējumus jānoraida kā nepamatota.

109 No šī sprieduma 101. un 108. punktā izdarītajiem secinājumiem izriet, ka prasība pilnībā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

110 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

111 Šajā lietā, tā kā prasītājai spriedums nav labvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *PC-Ware Information Technologies BV* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 11. maijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas ..... II - 1546

A — Kopienu tiesiskais regulējums ..... II - 1546

B — Valsts tiesiskais regulējums ..... II - 1552

Tiesvedības rašanās fakti ..... II - 1553

Process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 1555

Juridiskais pamatojums ..... II - 1556

A — Par prasību atcelt tiesību aktu ..... II - 1556

1. Par prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību ..... II - 1557

a) Par prasītājas intereses celt prasību neesamību ..... II - 1557

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1557

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 1558

b) Par prasības atcelt tiesību aktu priekšmeta neesamību ..... II - 1559

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1559

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 1560

2. Par lietas būtību ..... II - 1560

a) Par otro pamatu attiecībā uz Direktīvas 2004/18 55. panta, kā arī Īstenošanas kārtības 139. panta 1. punkta un 146. panta 4. punkta, lasot tos kopā ar Beļģijas likuma par tirdzniecību 40. pantu, pārkāpumu .. II - 1561

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1561

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 1563

— Par otro pamatu daļā, kurā apgalvots direktīvas un Beļģijas likuma pārkāpums ..... II - 1563

— Par otro pamatu daļā, kurā apgalvots Īstenošanas kartības pārkāpums ..... II - 1568

b) Par pirmo pamatu attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ..... II - 1571

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1571

Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 1572

B — Par prasību atlīdzināt zaudējumus ..... II - 1577

1. Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1577

2. Vispārējās tiesas vērtējums ..... II - 1577

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 1579